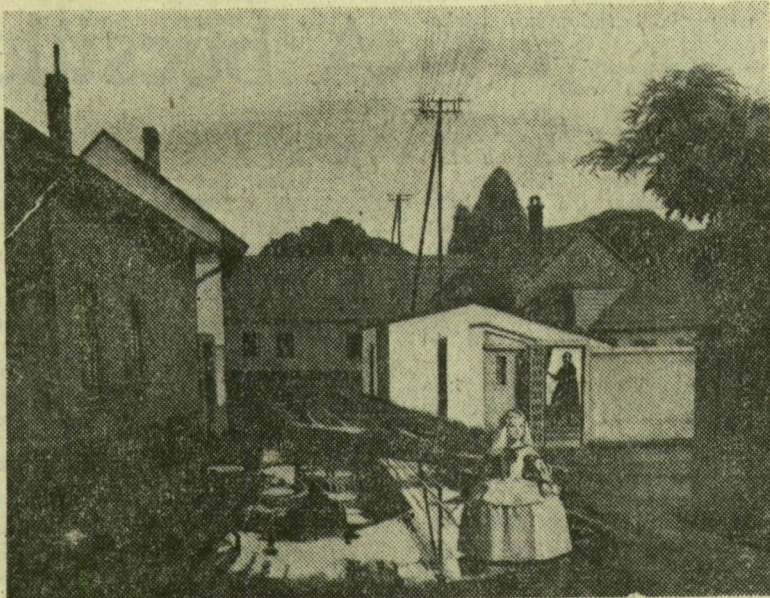

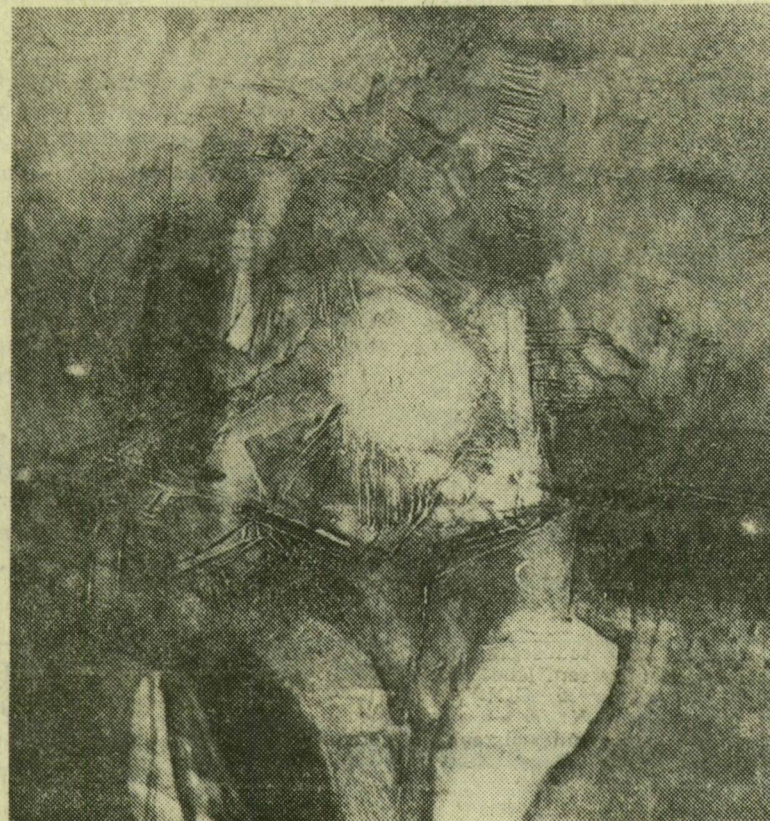
Ma nyit a nyári tárlat

Harmadik évtizedét kezdi a Szegedi Ünnepi Hetek legrangosabb képzőművészeti rendezvénye, a Szegedi Nyári Tárlat. A Móra Ferenc Múzeum Horváth Mihály utcai képtárában ma, vasárnap délelőtt 11 órakor Pásztor Gabriella, a Képző- és Iparművészeti Lektorátus megbízott igazgatója nyitja meg a kiállítást. A 21. országos seregszemlére minden eddiginél több, 730 művet adtak be a festők, grafikusok és szobrászok. Először dolgozott Szegeden a zsüri, s választotta ki azt a 300 alkotást, mely keresztmetszetét adja mai képzőművészeti életünknek. Tegnap, szombaton délelőtt Bányainé dr. Birkás Mária, a városi tanács elnökhelyettese adott tájékoztatást a nyári tárlat előkészületeiről, szervezési munkálatairól, s bemutatta a kiállítást.

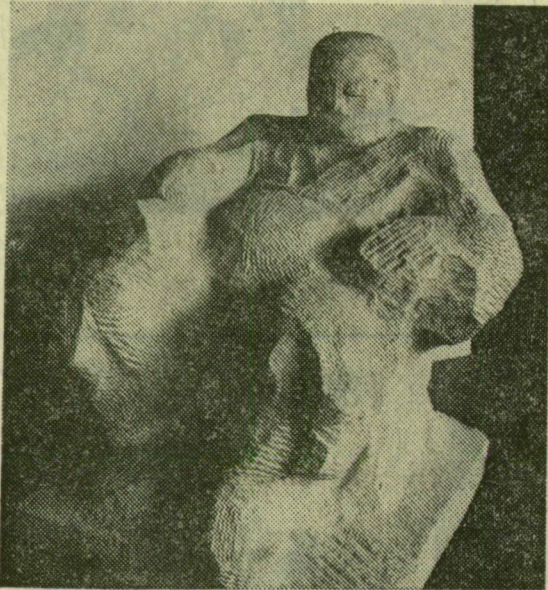
A megújulás képességét bizonyítja, hogy az ideai seregszemlén hat fődíjat és három munkajutalmat adnak át, az előzőekhez képest nagyobb pénzjutalom kíséretében. Művészeti életünk derékhadának, s az ifjú alkotóknak képviselői mellett néhány nemzetközi hírnévű művész is elküldte alkotását a szegedi bemutatóra. A megnyitónapig mintegy félmillió forint értékben vásároltak műalkotásokat az állami, társadalmi és tömegszervezetek, üzemek. A nagyszabású kiállítást Ury Ibolya művészettörténész rendezte.

MÁCSAI ISTVÁN: LÁTOMÁS

KOLLÁR GYÖRGY: ZSANA

MARKOLT GYÖRGY: APÁM SZOBRA

NÉMETH JÓZSEF: FAVÁGÓ

VILHELM KÁROLY: JUTALOMJÁTÉK

ORR LAJOS: MEGÁLLÓBAN

A kor gyermeke

Péter, aki miatt gondban vagyok, nemrégiben kezdte kóstolgatni a tudományok gyökerét, s nyilván keserűnek találta, mert a közepesnél alig valamivel jobb bizonyítvánnyal szomorította el az anyját. Mi lesz Péterrel? Ezt az anyja kérdezte tőlem, aki szípgótt közben. Semmi, mondtam, majd beszélek a férjével, Péter nem buta gyerek, Szokratész mulhatatlan érvényű mondásának első felére filozófiai előtanulmányok nélkül is rájött; a tudományok gyökere keserű, arra pedig, hogy gyümölcsei viszont édesek, majdcsak rávezetjük.

A síró nőktől ideges leszek. Nyilvánvaló, hogy ezért voltam felelőtlen. Majd én, mondtam, beszéljek vele. Küldje át este. Péter anyja abba hagyta a sírást.

Győztem, de miféle győzelem volt? Most már tudom, mert délután van, ami azt jelenti, hogy nemsokára rávezetjük.

Mi a teendő? Emelkedjem fel fennkölt, mondhatni katedrai magasságokba, s rögtönözök valamiféle modern parainézist? Nem jó. Kőlcsey babérjaira nem pályázom, s tudom, a mai srácok nem szeretik a hegybeszédet, még akkor sem, ha parainézis címen töltik is, mondjuk a jobbik fülükbe. A balik oldalon távozik az egész szöveg, anélkül, hogy a szürkeállományban, amelyen áthalad, bármiféle nyomot hagyna.

Egy hatodik osztály megkezdésére jogosult ember már majdnem felnőtt. Nem „úgy kell, úgy kell” imperatívuszokkal operálunk, hanem érvekkel!

Gyürkőzzünk neki, mondom magamnak, vegyük először is a tényeket sorra. Péternek van egy jelese, három közepese, a többi osztályzata jó, a magatartása pedig változó. Mi tagadás, itt megakadok egy kicsit: nem értem pontosan, hogy a szülővel mit akar ígymódon közölni az iskola. Az én magatartásom is változó, a feleségemé is, sőt még a főnökömé is. Minden ember magatartása változó. Ha fáj a hasa, valószínűleg a tantestület sem szokot vigyorogni. Ezt a tételt tehát kihagyhatjuk.

A szípgótsból viszont, mellyel Péter anyja rávett, hogy fiacskájával beszéljek, világosan ki lehet következtetni, hogy a szülő kevesli a jeles kalkulások számát és aggasztóan soknak, mondhatni baljósan tekinti a közepeseket. Ez érthető, Péter ennél többre képes, hogy mennyivel, azt nem tudom, de hogy többre, az biztos.

Heuréka, kiáltom, innen el lehet indulni! Minden embernek maximumra kell törekedni, és kötelessége legjobb tudása szerint szorgalmasan dolgozni. Ez az, evvel fogom kezdeni! Vagy mégsem? Ebben a mondatban is imperatívuszok bujkálnak, sőt, ki is lógnak belőle, mint a lóláb. És egyébként is, én vajon a maximumra töreksem-e mindig? Hát... Szóval, ezt hagyjuk! Lehetséges az is, hogy Péter arra vetemedett a múlt héten, hogy elolvasta azt a cikket, amiben arról kesergett valaki, hogy százból kilencen el sem végzik az általános iskolát, s lehet, hogy azt

is hallotta, hogy segédmunkálkodásból kitűnően lehet élni országunkban, néha jobban (mit néha!), gyakran jobban, mint szakmunkából. Ha belekezdtek ebbe a maximumszövegbe, lehet, hogy Péter, kellő tisztelettel persze, de kijelenti, hogy röhgő a vakbele.

Kőlcsey módszere kiesett, Szokratész és Apácai metódusa nem eléggé célravezető. Széchenyi! Talán... Péter közeleg a kamaszkorhoz, a kamaszokat pedig érdeklí a jövő. A jövő nem képzelhető el kiművelt emberfők sokasága nélkül. A jövőendő hóse az antianyag felfedezője lesz, a fuzió rakétáé. Akinek pedig matematikából már ötödikben hármasa van, hogy fedezhetné fel majd a... Mit is? Az teljesen mindegy, valamit, bármit! Belelendültem, állapítom meg, kapcsoljuk be a fékezórakétákat! Hátha Péter nem is akarja felfedezni a fuzió rakétát? Mert bizony ez lehetséges. Én sem fedeztem fel semmit, Péter anyja sem; miért éppen tőle várjuk, hogy mindenáron felfedezzen?

Hibás nyomon vagyok, konstátalom ekkor szomorúan, azt kell először is vizsgálat tárgyává tenni, hogy mi szeretne lenni a fiú. Igenám, de ezt ő még nem tudja. Az anyja szerint, ha ezt tudakolják tőle, mindig más foglalkozást jelöl meg; úgy mint mozonyvezető, úrhajós, lakatos, mint az apja, szabó, mint a nagypája, még azt is mondta egyszer, hogy pedikűrös, mint a Mácsi néni. A startsebesség a mozonyvezetéshez és az úrhajózáshoz kevés, a többihez, a pedikűrösöset is beleértve, elegendőnek látszik.

Vakvágányon vagyok. Hogyan választhatnék pályát most Péterrel, amikor még tizenégy esztendőskorban is korai dönteni. Korai, de kényszerű, sajnos. Kell, Húha, még egy imperatívusz, pedig megfogadtam, hogy ezekről pedig, miként a boszorkányokról, szó sem esik többé...

Sötétedik az ég és a helyzetem; látom magam előtt Péter anyukájának arcát, rajta a családós jeleivel, bennem bizott egvedül, mondta is, ilyen kérdésekről egy időben cikksorozatokat írtam, azért fordult hozzám.

Pokolbéli hang, szól a csengő. Az ajtóban Péter szöske feje, tágrameredt szemekkel néz rám. Anyuka küldött, mondja, gyere be, mondom. Péter oldalog utánam. Zavarban van, és látszik is rajta. Én is zavarban vagyok, de reménykedem, hogy nem látszik rajtam. Uzsonnázátál? — kérdezem tőle, mert valahogy el kell kezdeni ezt az átkozot beszélgetést. Nem, mondja Péter. Kérsz kalácsot? Bólint. Kér, hozom, majszolni kezdi.

— Jövőre javítok — mondja Péter, nyilván, hogy megelőzzön.

— Jelestre, ugye!

— Nem.

— Nem?

— A három hármast négyesre. Majszolja a kalácsot. Mit mondanék neki? Szokratész maga? Péter a kor gyermeke, a bázis-hoz képest javul évente mondjuk öt százalékot, s besöpri az elismerést. Dixi.

PETRI FERENC

Király László

Nyár

Tikkadt falusi délután páró bogarak vállamon dögmadar hintázik a fán a hártaszárnyú unalom

kocsonya-szemű öregek leheletük a levegő ülnek az esztendők felett hátha az isten erre jó

a templomban mise van nem szőlők közé haligatok pocsolját dagasztanak boldog... várnahát... valások

